

Arrest

nr. 274 744 van 29 juni 2022
in de zaken RvV X en RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Beiden wettelijk vertegenwoordigd door de ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn en die beiden wettelijk vertegenwoordigd zijn door hun ouders X en X, op 17 februari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 17 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. VALCKE loco advocaat B. SOENEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Op 19 oktober 2020 dienen de ouders van verzoekende partijen verzoeken om internationale bescherming in, dit eveneens in naam van hun minderjarige kinderen. Op 26 april 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot niet-ontvankelijk verzoek daar verzoekende partijen reeds internationale bescherming genieten in een andere EU-lidstaat, zijnde Italië. Bij arresten nrs. X en X van 27 oktober 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de beroepen tegen voormelde beslissingen van 26 april 2021.

1.2. Op 16 november 2021 dienen verzoekende partijen in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Gelet op hun jeugdige leeftijd werden de persoonlijke onderhouden gehouden met de ouders waarbij de uiteenzetting gebeurde door de moeder op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 14 januari 2022.

1.3. Op 3 februari 2022 neemt de commissaris-generaal de beslissingen tot niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige).

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Je bent een Syrisch staatsburger en bent geboren op (...) 2017. Je verliet Syrië samen met uw moeder naar Libanon. In 2018 reisde je samen met jouw ouders A. I., J. (CG: (...); OV: (...)) en J., L. (CG: (...); OV: (...)) en jouw broer A. I., G. (CG: (...); OV: (...)) met behulp van de organisatie Sant'Egidio naar Italië in het kader van een hervestigingsmissie. Jullie kregen er allemaal de vluchtelingenstatus en de daaraan verbonden verblijfsdocumenten. Op 9 oktober 2020 reisden jullie van Italië naar België waar jouw ouders ook in België op 19 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Op 26 april 2021 werd hun verzoek niet-ontvankelijk verklaard omdat uit hun dossier bleek dat hen reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in Italië. Hun beroep tegen deze beslissing werd verworpen. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Vervolgens werd op 16 november 2021 in hoofde van jou, en jouw broer George een verzoek om internationale bescherming ingediend. In deze verzoeken werd aangehaald dat jullie niet kunnen terugkeren naar Italië omwille van gezondheidsproblemen bij jou en jouw zus Joel. Nog werd aangehaald dat jullie een goede toekomst verdienen, met genoeg financiële mogelijkheden, een goede huisvesting en voldoende activiteiten en sociale contacten.

Ter ondersteuning van jouw verzoek om internationale bescherming, legde je een document neer van jouw medische problematiek.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Je bent immers minderjarig. Gezien jouw jeugdige leeftijd was een persoonlijk onderhoud niet mogelijk. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud gehouden met jouw ouders.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek van 19 oktober 2020, waarvoor de beslissing nu definitief is.

In de verzoeken van jou en jouw broer worden enkel de motieven herhaald die reeds aangehaald en besproken werden in de verzoeken van jouw ouders, namelijk jullie huisvesting (CGVS (...), pg.8), de financiële moeilijkheden (CGVS (...), p.9), de moeilijkheden op school (CGVS (...)) en de medische problematieken (CGVS (...), pg.11 en documenten in administratief dossier). Deze motieven werden reeds beoordeeld door het CGVS. Deze beoordeling werd zoals reeds werd gesteld, bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het louter herhalen van deze motieven in jouw verzoek, kan dan ook niets meer wijzigen aan de beoordeling van het CGVS. Nog werd zowel een medische problematiek van u en uw broer aangehaald, respectievelijk problemen met de lies en problemen met de ogen die niet

voldoende serieus zouden zijn genomen in Italië (CGVS, pg.2). Wat betreft deze medische problematieken moet vooreerst worden benadrukt dat uit jullie verklaringen blijkt dat jullie wel degelijk toegang hadden tot gezondheidszorg in Italië. Jullie tonen hieromtrent niet concreet aan dat jullie mogelijkheden of beperkingen om in dit verband jullie rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van de lidstaat waar jullie internationale bescherming genieten geconfronteerd kunnen worden. Indien jullie hiervoor geen gelijkaardige behandeling zouden kunnen krijgen in Italië als in België volgt een dergelijke problematiek uit de eventuele beperkingen van het gezondheidstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dienen jullie zich hiervoor te beroepen op de geëigende procedure.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat jij geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Ook in hoofde van jouw broer werd een beslissing van niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat je minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op jou moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat jou internationale bescherming werd verleend door Italië en dat je om die reden niet mag worden teruggezonden naar jouw land van herkomst, in casu Syrië."

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je bent een Syrisch staatsburger en bent geboren op (...) 2015 in Al Bieh, Hama, Syrië. Je verliet Syrië samen met uw moeder en reisde naar Libanon. In 2018 reisde je samen met jouw ouders A. I., J. (CG: (...); OV: (...)) en J., L. (CG: (...); OV: (...)) en jouw zus A. I., J. (CG: (...); OV: (...)) met behulp van de organisatie Sant'Egidio naar Italië in het kader van een hervestigingsmissie. Jullie kregen er allemaal de vluchtelingenstatus en de daaraan verbonden verblijfsdocumenten. Op 9 oktober 2020 reisden jullie van Italië naar België waar jouw ouders ook in België op 19 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Op 26 april 2021 werd hun verzoek niet-ontvankelijk verklaard omdat uit hun dossier bleek dat hen reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in Italië. Hun beroep tegen deze beslissing werd verworpen. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Vervolgens werd op 16 november 2021 in hoofde van jou en jouw zus Joel een verzoek om internationale bescherming ingediend. In deze verzoeken werd aangehaald dat jullie niet kunnen terugkeren naar Italië omwille van gezondheidsproblemen bij jou en jouw zus Joel. Nog werd aangehaald dat jullie een goede toekomst verdienen, met genoeg financiële mogelijkheden, een goede huisvesting en voldoende activiteiten en sociale contacten.

Ter ondersteuning van jouw verzoek om internationale bescherming, leg je geen documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Je bent immers minderjarig. Gezien jouw jeugdige leeftijd was een persoonlijk onderhoud niet mogelijk. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud gehouden met jouw ouders.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek van 19 oktober 2020, waarvoor de beslissing nu definitief is.

In de verzoeken van jou en jouw zus worden enkel de motieven herhaald die reeds aangehaald en besproken werden in de verzoeken van jouw ouders, namelijk jullie huisvesting (CGVS (...), pg.8), de financiële moeilijkheden ((CGVS (...), p.9), de moeilijkheden op school (CGVS (...)) en de medische problematieken (CGVS (...), pg.11 en documenten in administratief dossier). Deze motieven werden reeds beoordeeld door het CGVS. Deze beoordeling werd zoals reeds werd gesteld, bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het louter herhalen van deze motieven in jouw verzoek, kan dan ook niets meer wijzigen aan de beoordeling van het CGVS. Nog werd zowel een medische problematiek van u en uw zus aangehaald, respectievelijk problemen met de lies en problemen met de ogen die niet voldoende serieus zouden zijn genomen in Italië (CGVS, pg.2). Wat betreft deze medische problematieken moet vooreerst worden benadrukt dat uit jullie verklaringen blijkt dat jullie wel degelijk toegang hadden tot gezondheidszorg in Italië. Jullie tonen hieromtrent niet concreet aan dat jullie mogelijkheden of beperkingen om in dit verband jullie rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van de lidstaat waar jullie internationale bescherming genieten geconfronteerd kunnen worden. Indien jullie hiervoor geen gelijkaardige behandeling zouden kunnen krijgen in Italië als in België volgt een dergelijke problematiek uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dienen jullie zich hiervoor te beroepen op de geëigende procedure.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat jij geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Ook in hoofde van jouw zus werd een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van haar verzoek genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat je minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op jou moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat jou internationale bescherming

werd verleend door Italië en dat je om die reden niet mag worden teruggezonden naar jouw land van herkomst, in casu Syrië."

2. Over de rechtspleging

Eerste verzoekende partij, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 271 276, is de zus van tweede verzoekende partij, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 271 282. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde vluchtmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In beide verzoekschriften worden dezelfde middelen aangevoerd met een quasi identiek betoog. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid en met het oog op een goede rechtsbedeling, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsverplichting, van het belang van het kind, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Na een korte theoretische uiteenzetting wijzen verzoekende partijen vooreerst op de impact van de Covid-19 pandemie. Vervolgens gaan zij in op hun kwetsbaarheid en menen dat geen rekening werd gehouden met hun hoger belang als kinderen. Ze wijzen daarbij tevens op hun recht op onderwijs alsook op de problemen rond toegang tot de medische zorgen en problemen met hun woning.

Verder wordt aangevoerd dat er een afzonderlijk onderzoek diende te gebeuren naar de actuele situatie in Italië voor kwetsbare gezinnen en vluchtelingen, dit in het licht van het nieuwe AIDA-rapport over Italië. Daarnaast gaan verzoekende partijen in op de situatie van het gezin in Italië en menen dat hun situatie gekenmerkt kan worden als een situatie van materiële deprivatie. Ook wijzen ze op de nakende dakloosheid, de toegang tot de arbeidsmarkt waarbij ze de tewerkstelling van hun ouders in België beklemtonen, de toegang tot onderwijs en gaan ze in op de nodige medische verzorging.

Ten slotte wordt in de verzoekschriften de algemene situatie van erkende vluchtelingen in Italië aangestipt met nadruk op de nakende dakloosheid en de problematische toegang tot medische verzorging.

3.2. Stukken

Verzoekende partijen voegen volgende stukken toe ter staving van hun verzoekschriften:

- THE NEW HUMANITAIRAN, "How coronavirus hits migrants and asylum seekers in Italy" van 16 maart 2020, met verwijzing naar de weblink;
- INFOMIGRANTS, "Help for migrants in corona-hit Italy" van 6 april 2020, met verwijzing naar de weblink;
- BUITENLANDSE ZAKEN, Reisadvies met betrekking tot Italië, met verwijzing naar de weblink;
- AIDA, "Country report: Italy", 2020, met verwijzing naar de weblink;
- INFOMIGRANTS, "Italy: new guide on housing rights of refugees" van 12 april 2021, met verwijzing naar de weblink;
- INFOMIGRANTS, "Italy: Homeless refugee dies in Bari, UNHCR 'dismayed'" van 29 april 2021, met verwijzing naar de weblink;
- Documenten aangaande de tewerkstelling van de ouders van verzoekende partijen in België;
- Schoolattesten van verzoekende partijen.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.2. De bestreden beslissingen zijn genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

3.3.3. Na lezing van de administratieve dossiers, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoekende partijen geen eigen feiten aanhalen die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, 6°, *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Samen met de commissaris-generaal dient vastgesteld te worden dat de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen bijna uitsluitend berusten op de feiten die hun ouders in hun verzoeken om internationale bescherming aangehaald hebben.

In de bestreden beslissingen wordt erop gewezen dat de ouders van verzoekende partijen op 19 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in België hebben ingediend waarbij zij reeds de medische problematiek van tweede verzoekende partij alsook de financiële moeilijkheden, het huisvestingsprobleem en moeilijkheden op school in Italië hebben aangekaart.

Deze verzoeken werden op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekende partijen als vergezellende minderjarigen ingediend. Op 26 april 2021 werden voormelde verzoeken om internationale bescherming door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard omdat de ouders van verzoekende partijen reeds in een lidstaat van de Europese Unie, i.c. Italië, internationale bescherming hebben verkregen. De ouders van verzoekende partijen dienden een beroep in tegen de beslissingen van 26 april 2021 die bij arresten nrs. 263 039 en 263 040 van 27 oktober 2021 werden verworpen.

De commissaris-generaal stelt dan ook terecht en pertinent dat de thans aangehaalde motieven in hoofde van de kinderen zijnde de verzoekende partijen, die eerder eveneens werden aangehaald door de ouders, reeds werden beoordeeld door het CGVS en dat deze beoordeling werd bevestigd door de Raad.

Dienaangaande kan zodoende gewezen worden op volgende overwegingen uit voormelde arresten nrs. 263 039 en 263 040:

“De bestreden beslissing duidt met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Italië op goede grond het volgende aan:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Ofschoon u en uw familie moeilijkheden kenden met het vinden van een permanente plek om te wonen, bleek uit jullie verklaringen dat u en uw familie tot op het moment van jullie vertrek uit Italië onderdak hadden (CGVS 2018073B, p.10 ; CGVS 2018072, p.5) ondanks dat jullie in principe slechts anderhalf jaar konden verblijven in de woning aangewezen door Sant'Egidio (CGVS, p.7). Verder kregen jullie steun in de vorm van voedselbonnen (CGVS, 6; CGVS 2018073B, p.6), een uitkering (CGVS, p. 5-6; CGVS 2018073B, p.6.) en kregen jullie tot aan het begin van de coronapandemie taalonderwijs (CGVS, p.8-9).

Ook gingen uw kinderen tot aan jullie vertrek naar België naar school in Italië (CGVS, p.10; CGVS 2018073B, p.8). Dit wordt ook ondersteund door de documenten die u neerlegt van Sant'Egidio waarin de door hen aangeboden hulp wordt uiteengezet.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Wat betreft jullie huisvesting gaven jullie aan dat jullie wel een overheidsdienst raadpleegden op aanraden van Sant'Egidio (CGVS, p.8), maar deze was vermoedelijk door de coronapandemie niet bereikbaar aangezien alles gesloten was en verplaatsingen niet mogelijk waren (ibid.). Voor de rest hebben jullie geen stappen ondernomen om huisvesting te vinden (ibid.). Wat betreft jullie problemen om werk te vinden, verklaarde u dat een buurvrouw u hielp om een cv op te maken en zocht u via allerlei websites naar werk (CGVS, p.7). Echter ondernam u geen andere stappen om werk te zoeken (ibid.). Uw echtgenote stelt dat jullie ook naar Caritas gingen maar daar zei men dat u zich eerst moest registreren om hulp te krijgen, wat jullie dan weer niet deden (CGVS 2018073B, p.8). Uw zus zocht dan weer werk door langs te gaan bij kapsalons om zo werk te vinden (CGVS 2018072, p.6). Zij ondernam geen andere stappen om aan werk te geraken (ibid.). Tevens kregen jullie onderwijs in de Italiaanse taal

(CGVS, p.8), maar dit werd ook omwille van de coronapandemie stopgezet (CGVS, p.8-9; CGVS 2018073B, p.8). Hieruit blijkt geenszins dat u in een situatie terecht zou komen die dusdanig ernstig is waardoor uw toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook konden uw kinderen naar school blijven gaan, ondanks het feit dat u één maand de schoolfactuur niet kon betalen (CGVS 2018073B, p.9). Tevens legt uw echtgenote erg vage verklaringen af in dit verband en kan er niet geconcludeerd worden dat uw kinderen hun recht op school ontzegt zou worden in Italië (CGVS 2018073B, p.9-10). Bovendien werd er in samenspraak met de school een afbetalingsplan opgesteld voor de achterstallige betalingen (CGVS 2018073B, p.10). De schoolfactuur die u in dit verband neerlegt wijzigt deze vaststellingen geenszins.

Met betrekking tot de medische problematiek van uw zoon (CGVS, p.11), waaromtrent u niet concreet aantoonde dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure. De medische documenten die u in dit verband neerlegt van u en uw familieleden staven enkel dat jullie wel degelijk konden rekenen op medische hulp in Italië." (...)

Verzoekende partij bekritiseert weliswaar voormelde concrete en pertinente vaststellingen, doch zij slaagt er niet in deze in een ander daglicht te plaatsen. De Raad beklemt toont en verzoekende partij betwist dit niet en toont minstens het tegendeel niet aan, dat verzoekende partij en haar gezin tot op het ogenblik van hun vertrek uit Italië er onderdak en voorts onder andere een financiële uitkering genoten, en hun kinderen onderwijs.

De Raad stipt aan dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote slechts beperkte inspanningen in die zin blijken. Het feit dat ingevolge de coronapandemie en –crisis verzoekende partij haar onderwijs in de Italiaanse taal werd stopgezet, neemt niet weg dat van verzoekende partij in alle redelijkheid kon en kan worden verwacht inspanningen te leveren om via een andere weg, en al dan niet zelf middels zelfonderricht zich de Italiaanse taal beter eigen te trachten te maken. Het betoog in het verzoekschrift dat “De verzoeker toont dus weldegelijk aan voldoende stappen

te hebben ondernomen om werk te vinden”, betreft niets meer dan een blote, niet onderbouwde bewering van verzoekende partij, waarmee zij weliswaar op algemene wijze tegensprekt, doch hoe dan ook geenszins afbreuk doet aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal inzake de zeer beperkte inspanningen van verzoekende partij en haar echtgenote en zus in hun zoektocht naar werk.

Dit geldt des te meer nu verzoekende partij (en haar gezin) blijkens haar verklaringen in mei 2019 de vluchtelingenstatus heeft verkregen en zij in de periode tot aan haar vertrek uit Italië in oktober 2020, oftewel een tijdspanne van bijna anderhalf jaar, buiten het zoeken naar werk op enkele websites –en enkele bezoeken van verzoekende partij haar zus aan kapsalons- geen andere, laat staan doorgedreven pogingen zou(den) hebben ondernomen om werk te (trachten te) vinden. Verzoekende partij betwist en ontkent bovendien niet dat zij en haar echtgenote (en zus) nalieten om zich bij Caritas te registreren om alzo hulp te (kunnen) krijgen, ofschoon die organisatie hen op die voorwaarde/vereiste wees.

In weerwil van wat thans wordt voorgehouden in het verzoekschrift, wordt de situatie van verzoekende partij haar kinderen in casu wel degelijk mee in rekening genomen, in wier naam huidig verzoek om internationale bescherming bovendien wordt vermoed te zijn ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. (...)

Verzoekende partij ontkracht noch weerlegt bovendien hetgeen in de bestreden beslissing met betrekking tot haar kinderen wordt vastgesteld, zoals inzake het feit dat zij in Italië wel degelijk toegang hadden tot en gebruik konden maken van o.a. medische voorzieningen en onderwijs. Betreffende de bewering in het verzoekschrift dat een ziekenhuis in Italië de dure operatie van hun zoon weigerde uit te voeren omdat zij deze niet konden betalen, waarbij kan worden gewezen op de pertinente opmerking van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet concreet aantoonde dat haar mogelijkheden of beperkingen om op dit vlak haar/hun rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de Italiaanse onderdanen geconfronteerd kunnen worden, toont verzoekende partij niet aan dat zij dit ergens zou hebben aangekaart, bij de Italiaanse autoriteiten dan wel bepaalde (hulp)organisaties, of hiervoor (elders) hulp zou hebben gezocht.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar verzoekende partij op meer algemene wijze opwerpt dat haar gezin de medische kosten altijd zelf diende te betalen. Voorts geeft de vaststelling dat er in samenspraak met de school van haar kinderen een afbetalingsplan werd opgesteld voor de achterstallige betalingen, blijk van ernstige pogingen en een wil en intentie om voor de kinderen van verzoekende partij onderwijs te verzekeren. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, blijkt dan ook uit niets dat aan de kinderen van verzoekende partij in Italië (het recht op) onderwijs wordt onttrokken."

De commissaris-generaal oordeelt op goede gronden dat het louter herhalen van deze motieven door verzoekende partijen dan ook niets meer kan wijzigen aan de beoordeling van het CGVS.

Er dient hierbij aangestipt te worden dat de Raad niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in de beslissingen met betrekking tot de eerdere verzoeken om internationale bescherming van de ouders werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de beroepen ertegen werden verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer verzoekende partijen elementen aanbrengen die afbreuk doen aan de essentie van eerdere beslissingen.

Het toevoegen van algemene informatie (stukken 2-7 gevoegd bij de verzoekschriften), is niet van die aard om voorgaande vaststellingen te doen ombuigen. Evenmin kunnen de bijgevoegde stukken inzake de tewerkstelling van de ouders en de bijgevoegde schoolattesten van de kinderen voorgaande vaststellingen in ander daglicht stellen.

Waar in de verzoekschriften wordt gewezen op de impact van Covid-19, kan gewezen worden op de beoordeling hieromtrent in de verwerpingsarresten nrs. 263 039 en 263 040 van 27 oktober 2020, waartegen overigens geen cassatieberoepen werden ingesteld. Naast de reeds hierboven geciteerde beoordeling door de Raad bij arresten nrs. 263 039 en 263 040 kan nog bijkomend gewezen op volgende beoordeling in voormelde arresten:

"Daar waar verzoekende partij wijst op (algemene, door haar bijgebrachte informatie aangaande) de heersende covid-19 pandemie in en impact ervan op Italië en inzonderheid op de situatie van migranten en (al dan niet erkende) vluchtelingen aldaar, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat de gezondheidsproblematiek in Italië die gelieerd is aan de uitbraak van de coronapandemie van die aard is dat zij en haar gezin er dreigen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

De Raad wijst er voorts op dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en deze ziekte veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13 847 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7). De Raad herhaalt dat verzoekende partij, o.a. wat haar opmerking in het verzoekschrift betreft dat de bestreden beslissing geen motivering bevat aangaande de impact van de Covid-19 crisis op het Italiaans asielstelsel, zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, in casu Italië, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoekende partij hier niet in slaagt en ook met haar betoog omtrent de pandemie

COVID-19 blijft zij hier in gebreke. Ze komt immers niet verder dan het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het verwijzen naar allerlei algemene informatie, doch toont hiermee niet aan dat de ontwikkelingen van de pandemie COVID-19 in Italië een zodanig niveau zouden bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zou worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling. Overigens dient nog te worden aangestipt dat deze pandemie niet alleen Italië, maar bijvoorbeeld ook België en voorts quasi heel Europa en nagenoeg de hele wereld treft en zo voor velen de levensomstandigheden ernstig verandert en bemoeilijkt. Wat de neveneffecten van de coronacrisis betreft, wijst de Raad er nog op dat dit louter socio-economische problemen betreffen en deze op zich niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen noch onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij houdt weliswaar op algemene wijze voor dat een terugreis moeilijk zou zijn, doch toont niet aan dat het onmogelijk is om terug te keren naar Italië. Het bij het verzoekschrift gevoegde reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken is in casu irrelevant daar het niet slaat op de concrete situatie van begunstigten van internationale bescherming in Italië zoals verzoekende partij, doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Italië om toeristische, zakelijke dan wel andere redenen."

Door nog te wijzen op het recht op onderwijs, het belang van het kind, dakloosheid, de toegang tot de arbeidsmarkt, de algemene situatie in Italië en het benadrukken van hun kwetsbaarheid, kunnen verzoekende partijen geen afbreuk doen aan of een ander licht werpen op de hogervermelde gedane concrete vaststellingen en gevolgtrekkingen.

Gelet op het voorgaande kan evenmin aangenomen worden dat de motieven in hoofde van verzoekende partijen die eveneens werden aangehaald door hun ouders, aparte verzoeken rechtvaardigen.

Waar in de huidige verzoeken van de kinderen ook werd gewezen op een medische problematiek in hoofde van eerste verzoekende partij, wordt in de bestreden beslissingen met reden benadrukt dat uit de verklaringen blijkt dat verzoekende partijen wel degelijk toegang hadden tot gezondheidszorg in Italië en dat hieromtrent niet concreet wordt aangetoond dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband hun rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van de lidstaat waar ze internationale bescherming genieten geconfronteerd kunnen worden. De commissaris-generaal oordeelt op goede gronden dat indien verzoekende partijen hiervoor geen gelijkaardige behandeling zouden kunnen krijgen in Italië als in België een dergelijke problematiek uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich volgt en dat als dusdanig dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het CGVS behoort zodat verzoekende partijen zich hiervoor dienen te beroepen op de geëigende procedure.

Verzoekende partijen wijzen ten slotte op een recent AIDA-rapport van 2020 aangaande de situatie in Italië en menen dat uit de landeninformatie blijkt dat de situatie in Italië is geëvolueerd.

De Raad merkt vooreerst op dat het louter verwijzen naar algemene informatie geenszins van aard is afbreuk te doen aan de pertinente conclusie in de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen in het kader van hun verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hen een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In dit verband stelt de Raad nog vast en benadrukt hij dat verzoekende partijen er niet in slagen de vaststelling te ontkrachten dat hun verzoeken hoofdzakelijk berusten op de gronden die reeds werden aangehaald door hun ouders, in het kader van hun eerdere verzoeken om internationale bescherming waarvoor de beslissingen definitief zijn.

Uit de aangehaalde rapporten kan bovendien niet blijken dat de levensomstandigheden in Italië waarin verzoekende partijen zich bevonden een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM noch vormt de aangebrachte landeninformatie een overtuigende, concrete aanwijzing van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van Italië. Verzoekende partijen maken hiermee niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (cf. Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17).

Hoewel landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, volstaat zo'n informatie niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming werd

verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Een dergelijke algemene verwijzing, zoals die naar de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor asielzoekers en voor begunstigden van internationale bescherming in Italië, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten hun wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient, zo weze herhaald, in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partijen echter in gebreke blijven gelet op de concrete vaststellingen en motieven zoals hoger uiteengezet.

Verzoekende partijen tonen namelijk niet aan dat zij en hun ouders als begunstigden van internationale bescherming in Italië geen toegang zouden krijgen tot of gebruik zouden kunnen maken van de aan hun internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij maken niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren/zijn om in Italië in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Italië hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit hun verklaringen en het betoog in de verzoekschriften kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partijen en hun gezin in Italië een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat zij verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten.

3.3.4. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen terecht besloten dat verzoekende partijen geen eigen feiten hebben aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

3.3.5. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of verzoekende partijen al dan niet eigen feiten hebben aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en/of van het proportionaliteitsbeginsel kan niet vastgesteld worden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop deze zijn gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat gelet op de jeugdige leeftijd van eerste en tweede verzoekende partij hun moeder werd gehoord op het commissariaat-generaal. Hun moeder kreeg de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en de argumenten kracht bij te zetten, er konden nieuwe en/of aanvullende stukken neergelegd worden met bijstand van een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van de beroepen zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU